

စွန့်ခွဲတည်ထွင် မှတ်ချက်စကား (သို့) အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နည်း

ZERO TO ONE

NOTES ON STARTUPS, OR
HOW TO BUILD THE FUTURE

Peter Thiel

with Blake Masters

တတိယအကြိမ်

စွန့်ဦးတီထွင် မှတ်ချက်စကား
သို့မဟုတ်
အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နည်း

Peter Thiel

ဒီယေ (မြန်မာပြန်သည်)

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် ကူညီစဉ်းစားပေးခဲ့သူ ဂျင်မီ ကက်ထရီဒါ ၊
ကျွန်တော်တို့ စတင်ရာ စတန်းဖို့ဒ်အတန်းကို အတူတကွ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြ
သည့် ရော့ဘ် မော်ရီးလ်၊ စကော့ နိုလန်နှင့် မိုက်ကယ် ဆိုလန်နာ။
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကျွမ်းကျင်မှုအပြည့်ဖြင့် နည်းပေးလမ်းပြခဲ့သော ခရစ်
ပါရစ်-လန့်ဘ်၊ တီနာ ကွန်စတေဘဲလ်၊ ဒေးဗစ် ဒရိုက်၊ တာလီယာ ခရွန်နှင့်
ဂျယ်ရီမီ ဟောလ်။

ကြိုးစားပြီး စမတ်ကျကျ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော သီအဲလ် မတည်ငွေ၊ မတည်
တည်ထောင်သူများ၊ မစ်ထရေးနှင့် သီအဲလ် ဖောင်ဒေးရှင်းများသို့

မူရင်းစာရေးသူ၏ အမှာ

စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ အဖြစ်အပျက်တိုင်းသည် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်
လေ့ ရှိသည်။ ဘီဂိတ်လ် နောက်တစ်ဦးသည် ကွန်ပျူတာဆော့ဝဲလ် စနစ်

တစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သလို ဒုတိယ လာရီပေ့စ် သို့မဟုတ် ဆာဂေးဘရင် နောက်တစ်ဦးသည် ဂူးဂဲလ်ကဲ့သို့ ရှာဖွေရေး အင်ဂျင်ကြီး တစ်ခုကို ထပ်မံပြုလုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဒုတိယမာ့က် ဇူကာဘတ်သည် Facebook ကဲ့သို့ လူမှုကွန်ရက် တစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သင့်အနေဖြင့် အထက်ပါလူ များ၏ နည်းနိဿယများအတိုင်း အတုယူကူးချနေသည်ဆိုလျှင် ၎င်းတို့ ထံမှ မည်သည့်အရာမျှ မသင်ယူနိုင်ခဲ့ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို အသစ်ဖန်တီးရသည်ထက် အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံတစ်ခု ကို ကူးချရသည်မှာ ပိုမို လွယ်ကူပေသည်။ လုပ်နည်းသိပြီးသား အရာများ ကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြုလုပ်သည့်အခါ ကမ္ဘာကြီးတွင် 1 မှ n ကဲ့သို့ ဆင်တူ ဖြစ်ရပ်များသာ ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။ သို့သော် မရှိသေးသော အရာ တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည့် အခါ 0 မှ 1 သို့ (ဗလာနတ္တိမှ တည်ရှိခြင်း အဖြစ်သို့) ပြောင်းလဲတိုးတက်သွားလေသည်။ ကမ္ဘာဦးအစ ဖန်ဆင်းခြင်း အခိုက်အတန့်ကဲ့သို့ တီထွင်ဖန်တီးမှုတိုင်းသည် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်လေ့ ရှိပြီး ထွက်ပေါ်လာသည့် ရလဒ်သစ်သည် ထူးခြား ဆန်းသစ်မှုများနှင့် ပြည့် နှက်နေလေသည်။

တီထွင်ဖန်တီးမှုသစ်များ ပြုလုပ်ခြင်းဆိုသည့် ခက်ခဲသော လုပ်ငန်းများ အပေါ်၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မပြုခဲ့လျှင် အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများသည် ယနေ့ မည်မျှပင် အကျိုးအမြတ် ရရှိနေသည် ဆိုသော်ငြား အနာဂတ်ကာလတွင် ကျရှုံးရပါလိမ့်မည်။ အခြေကျပြီးသား စီးပွားရေး ပုံစံဟောင်းတစ်ခုကို မည် မျှပင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်သော်လည်း ရစရာ အကျိုးအမြတ်များ ကုန်ဆုံး သွားလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ မဖြစ်သေးသော်လည်း ရောက်လာမည့် အနာဂတ်မှာ ၂၀၀၈ စီးပွားရေး ပျက်ကပ်ထပ်ပင် ဆိုးရွားသွားနိုင်သည်။

ယနေ့ကမ္ဘာ၏ "အကောင်းဆုံး လုပ်ထုံးလုပ်နည်း" (အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သော နည်းဟောင်းများ) ဆိုသည်မှာ ကျရှုံးခြင်း အဆုံးသတ်သို့ ဦးတည်နေပြီး စမ်းသပ် လျှောက်လှမ်းရခြင်း မရှိသေးသည့် လမ်းကြောင်းသစ်မှာ သစ်လွင်မှုနှင့် မမြည်းစမ်း ရမှုတို့ ပြည့်နှက်နေပေလိမ့်မည်။

ဗျူရိုကရေစီစနစ် ကြီးစိုးသော ယနေ့ကမ္ဘာကြီး၏ ပုဂ္ဂလိကနှင့် ပြည်သူပိုင် ကဏ္ဍနှစ်ရပ်စလုံး၌ လမ်းကြောင်းသစ် ရှာဖွေရသည်မှာ အံ့ဖွယ် ဘနန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ဖြစ်ပျက်ရန် မျှော်လင့်နေရသည်နှင့် ဆင်တူ ပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး အောင်မြင်ဖို့ ဆိုလျှင် အံ့ဖွယ် ဘနန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်း ရာပေါင်းမက၊ ပြောရလျှင် ထောင်ပေါင်းမက လိုအပ် နေပါသည်။ ဤအချက်သည် စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ် ကောင်းသော်လည်း အရေးကြီးသည့် အချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ အခြားသော သက်ရှိမျိုးစိတ်များနှင့် ကွဲပြားစေသည့် လူသား၏ အံ့ဖွယ်ဘန်း ဖြစ်ရပ် ဆန်းများကို လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအံ့ဖွယ် ဘနန်း ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်တို့က နည်းပညာ (Technology) ဟု ခေါ် လေသည်။

နည်းပညာမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ရင်းမြစ် အနည်းငယ်နှင့် ရလဒ်များများ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင် သလို အခြေခံကျသော ကျွန်တော်တို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိများကို အမြင့်တစ် နေရာထိ ဆွဲတင်ထိန်းညှိပေးနိုင်လေသည်။ အခြားသတ္တဝါများမှာ ဆည် လေးများနှင့် ပျားလတို့ လောက်သာ တည်ဆောက် နေနိုင်ချိန်၌ လူသားမျိုး နွယ် ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့မှာ အသစ်အသစ်များကို တီထွင် ဖန်တီးနိုင် စွမ်း ရှိပြီး ၎င်းတို့အား ပိုမိုကောင်းမွန်သော အရာများအဖြစ် ပြုပြင်နိုင်စွမ်း လည်း ရှိကြလေသည်။ လူသားဆိုသည်မှာ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များမှ စကြဝဠာ

ကို ပိုင်စိုးသော နတ်မင်းကြီးများ ခွင့်ပြုသလောက်သာ တည်ဆောက် တတ်ကြသူများ မဟုတ်ဘဲ နည်းပညာ အသစ်အဆန်းများကို အစဉ်တီထွင်ဆန်းသစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီး၏ အစီအမံများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေးဆွဲတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအရာများမှာ အမေရိကန် ပညာရေး၏ ဒုတိယတန်း ကလေးငယ်များကို ကျွန်တော်တို့ သင်ကြားပေးနေသော ယနေ့ကမ္ဘာနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း အခြေခံ အကြောင်းတရား များလည်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပြီးသမျှ အရာများသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ လုပ်ကိုင်နေကြသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင်တော့ လူသား၏ အသစ်တီထွင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းကို မေ့လျော့ထားကြလေသည်။

ဇီးရီးတူဝမ်းသည် တီထွင်ဖန်တီးမှု အသစ်များကို ဖန်တီးပြုလုပ်မည့် ကုမ္ပဏီများကို မည်သို့ တည်ဆောက် ရယူကြမည် ဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ယခုစာအုပ်တွင် PayPal နှင့် Palantir ၏ ပူးတွဲ တည်ထောင်သူ အဖြစ်သာမက Facebook နှင့် SpaceX အပါအဝင် စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်း ရာပေါင်းများစွာကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် လေ့လာသင်ယူ ခဲ့ရသမျှကို ပြန်လည် မျှဝေ ထားပါသည်။ လေ့လာတွေ့ရှိသမျှ အချက်အလက် များကို ယခုစာအုပ်တွင် ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်သော်လည်း အောင်မြင်မှု ဖော် မြူလာကို သင်ကြားပေးနိုင်မည့် စာအုပ်မျိုး မဟုတ်သည်ကိုတော့ ဆိုထားရပါမည်။ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းတစ်ခု၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို သင်ကြားရာ၌ ဝိရောဓိဆန် အငြင်းပွားရသည့် အချက်မှာ အောင်မြင်မှုသို့ တက်လှမ်းသွားနိုင်မည့် ဖော်မြူလာသည် ‘မရှိ’ ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ တီထွင်ဖန်တီးမှုတိုင်းသည် အသစ်ဖြစ်ပြီး တစ် ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အဖွဲ့အစည်းမျှ တီထွင်ဖန်တီးခြင်း ဆိုသည့် ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍ တိကျကျစ်လျစ်စွာ

ဖော်ပြနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည့် စွမ်းအား အကောင်းဆုံး အချက်တစ်ချက်မှာ အောင်မြင်သူများသည် အောင်မြင်မှု များကို မထင်မှတ်ထားသည့် နေရာများမှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိကြသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှုများကို ဖော်မြူလာ ပုံသေနည်းများဖြင့် တည်ဆောက်သည့် အစား စီးပွားရေး အခြေခံမှုများကို လက်တွေ့ကျကျ တွေးတော စဉ်းစားခြင်းဖြင့် တည်ဆောက် ယူရပေမည်။

ယခုစာအုပ်သည် ၂၀၁၂ ခုနှစ် စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်၌ စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သင်ကြားခဲ့သည့် သင်ခန်းစာများမှ မြစ်ဖျားခံလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောလိပ် ကျောင်းသားများမှာ အထူးပြု ဘာသာရပ် အနည်းငယ်၌ အလွန်အမင်း ထူးချွန်နေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အများစုမှာ သင်ကြားခဲ့သည့် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများဖြင့် အပြောကျယ်လှသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို မ သိရှိကြသေးပေ။ အတန်းသင်ခန်းစာများကို သင်ကြားပေးရသည့် ကျွန်တော်၏ မူလရည်မှန်းချက်မှာ ပညာရေး ကျွမ်းကျင်သူများ လမ်းကြောင်းပေး ချမှတ်ခဲ့သည့် လျှောက်လမ်းများကို ကျော်လွန်၍ မကြာ ခင် ရောက်ရှိလာမည့် ၎င်းတို့၏ အနာဂတ်ကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ ဖန်တီးပုံ ဖော်တတ်စေဖို့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဘလိခ် မာစ တာသည် တက္ကသိုလ်သင်ရိုးပြင်ပ လက်တွေ့ဘဝမှ လာသော အတန်း သင်ခန်းစာများကို အသေးစိတ် မှတ်သားခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် ပိုမို ကျယ်ပြန့်သော ပရိသတ်များ လက်ဝယ်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်ရန် ဇီးရီးတူဝမ်း စာအုပ်ကို သူနှင့် ကျွန်တော် ပူးပေါင်းကာ ပြန်လည် တည်းဖြတ်ခဲ့လေ သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အနာဂတ်သည် စတန်းဖို့ဒ်၊ ကောလိပ်၊ သို့မဟုတ် ဆီလီကွန် တောင်ကြား၌သာ ရှိနေရမည့်အရာ မဟုတ်

သောကြာ ဖြစ်သည်။

အခန်း - ၁

စိန်ခေါ်နေသည့် အနာဂတ်

အလုပ်အင်တာဗျူးတိုင်း၌ အောက်ပါ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မေးလေ့ရှိသည်။

"အရေးလည်းကြီးပြီး လူအနည်းစုပဲ သဘောတူလက်ခံတဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့ အမှန်တရားက ဘာဖြစ်မလဲဗျ"

မေးခွန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ရိုးစင်း၍ လွယ်ကူမည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော် ၎င်းမေးခွန်းသည် အတော် အခက်တွေ့သည့် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာများမှာ လူအများစု သဘောတူ လက်ခံထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ ဖြစ်ရာ ယခုမေးခွန်းကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ကြည့်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ မွေးခွန်းဖြေဆိုသူအနေဖြင့် လူနည်းစုသာ လက်ခံသည့် အမှန်တရား တစ်ခုခုကို ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် အလွန်အခက်တွေ့စေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ ထက်မြက်စူးရှသော အတွေးအခေါ်မျိုးမှာ တွေ့ရနည်းလေ့ရှိသော်လည်း လူတိုင်း လက်မခံနိုင်သည့် အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောရဲဆိုရဲသည့် သတ္တိမျိုးမှာတော့ မွေးရာပါ ပါရမီရှင်များတွင်ပင် တွေ့ရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အများစု၏ အဖြေများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ပညာရေးစနစ်ဟာ ပျက်စီးနေပြီ။ ဒါကို အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်"

"အမေရိကဟာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ပါပဲ"

"ဘုရားသခင်ဆိုတာ မရှိဘူး"

ဆိုးဝါးလှသည့် အဖြေများပင်။ ပထမနှင့် ဒုတိယအဖြေမှာ မှန်ကောင်း မှန်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် လူအများစုမှာ အထက်က အဖြေနှစ်မျိုးကို သဘောတူ လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ တတိယအဖြေမှာ ဆင်တူယိုးမှား စကားစစ်ထိုးပွဲတစ်ခု၏ ဘက်တစ်ဖက်တွင် ရပ်တည်နေမည့် အဖြေမျိုး ဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်သည့် အဖြေဆိုသည်မှာ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ "လူအ များစုဟာ x ကို ယုံကြည်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကတော့ x နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ"။ ယခုအခန်း၏ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အဖြေကို ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

ယခုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက် အငြင်းပွားနေရသည့် မေးခွန်းမျိုးသည် အနာဂတ်နှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေပါသနည်း။ အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် မြင်လွယ်အောင် ပြောရလျှင် အနာဂတ် ဆိုသည်မှာ မကြာခင် ဖြစ်ပျက်လာ မည့် ဖြစ်ရပ်များ စုစည်းထားသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြစ်ပေါ် သေးသည့် အနာဂတ်ကို ထူးခြားပြီး အရေးလည်းကြီးသည့် အနာဂတ် တစ် ခုအဖြစ် မဖြစ်ပေါ်စေရန် မည်သည့်အရာများက ဖုံးပိတ်ထားပါသနည်း။ အ ဘယ့်ကြောင့် အနာဂတ်သည် ယနေ့ကမ္ဘာနှင့် မတူကွဲပြားသော အချိန် ကာလ တစ်ခုအဖြစ်သာ ဖြစ်ပေါ်စေပါသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် လာမည့်နှစ် ၁၀၀ အတွင်း မည်သည့်အရာကိုမျှ မ ပြောင်းလဲခဲ့လျှင် အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ နောင်အနှစ် ၁၀၀ ကျော် ထပ်မံ ဝေးကွာ နေပါဦးမည်။ အကယ်၍ လာမည့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် အနာဂတ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာကို ရောက်ရှိနေပါလိမ့်မည်။

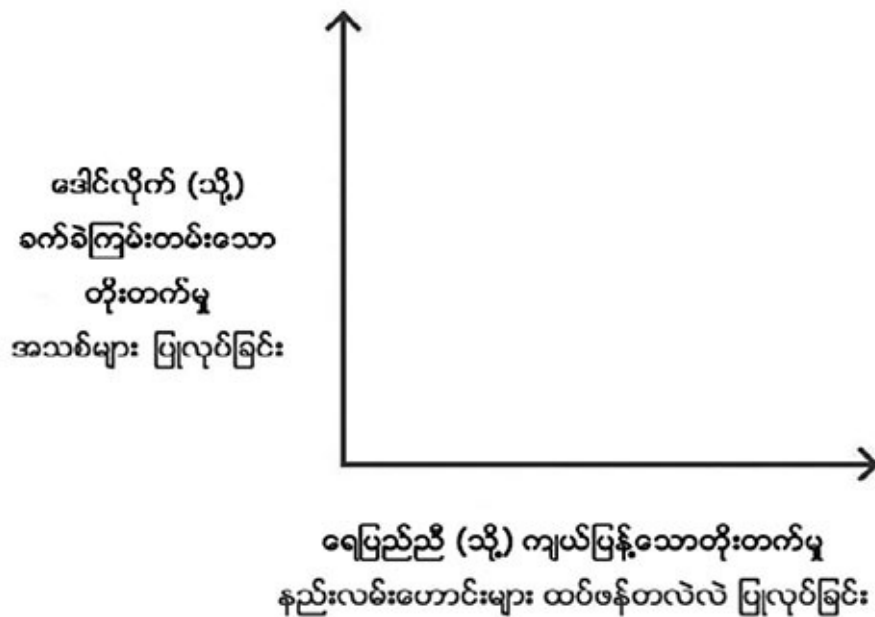
မည်သူမျှ အနာဂတ်ကို အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အချက်နှစ်ချက် ကိုတော့ သိကြသည်။ "အနာဂတ်သည် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်နှင့် မတူကွဲပြားမည်၊ အပြောင်းအလဲသည် ယနေ့ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြေခံ မူတည် လိမ့်မည်" ဆိုသည့်နှစ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အပေါ် လူအများ မတူကွဲပြားစွာ ရှုမြင် နေကြသည့်အပေါ် မူတည်၍ အနာဂတ်သည် အဖြေ အမျိုးမျိုးနှင့် အငြင်းပွားနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်သော အဖြေ ဆိုသည်မှာ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာ၌ ကျွန်တော်တို့ အနီးစပ်ဆုံး ရှု မြင်ကြသည့် အမြင်များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဇီးရီးတူဝမ်း အယူအဆ (ဗလာနတ္တိမှ အသစ် တစ်စုံတစ်ရာသို့)

အနာဂတ်၏ တိုးတက်မှု

အနာဂတ်ကို တိုးတက်နေသော အခြေအနေ တစ်ရပ်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မြင်ယောင် မိတတ်ကြသည်။ တိုးတက်မှု ဆိုသည်မှာ ပုံစံနှစ်မျိုးထဲမှ တစ် မျိုးဖြစ်နိုင်သည်။ ရေပြင်ညီ တိုးတက်မှု (သို့မဟုတ်) ကျယ်ပြန့်သော တိုးတက်မှု ဆိုသည်မှာ 1 မှ n အကြိမ်မြောက် ကိန်းအတိုင်း အလုပ်ဖြစ်ပြီး သား ပုံစံတူများကို ကူးချသော တိုးတက်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ ရေပြင်ညီ တိုးတက်မှုနှင့် ဆင်တူသည့်အရာမှာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသား ဖြစ် သည့်အတွက် မှန်းဆကြည့်ရန် လွယ်ကူသည်။ ဒေါင်လိုက် (သို့မဟုတ်) ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသော တိုးတက်မှု ဆိုသည်မှာ 0 မှ 1 သို့ ဆိုသည့်အတိုင်း မရှိသေးသည့် အသစ်တစ်စုံတစ်ရာကို တီထွင်ကြံဆကာ ဖန်တီး ပြုလုပ်ရ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါင်လိုက် တိုးတက်မှု ဆိုသည်မှာ မည်သူမျှ မလုပ်ဖူးသေး သည့် တီထွင်ဖန်တီးမှု ဖြစ်၍ မှန်းဆကြည့်ရသည်မှာ ပိုမိုခက်ခဲပေသည်။ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး ဝယ်၍ ပုံစံတူ အလုံး ၁၀၀ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရေပြင်ညီတိုးတက်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးရှိပြီး စာစီစာ

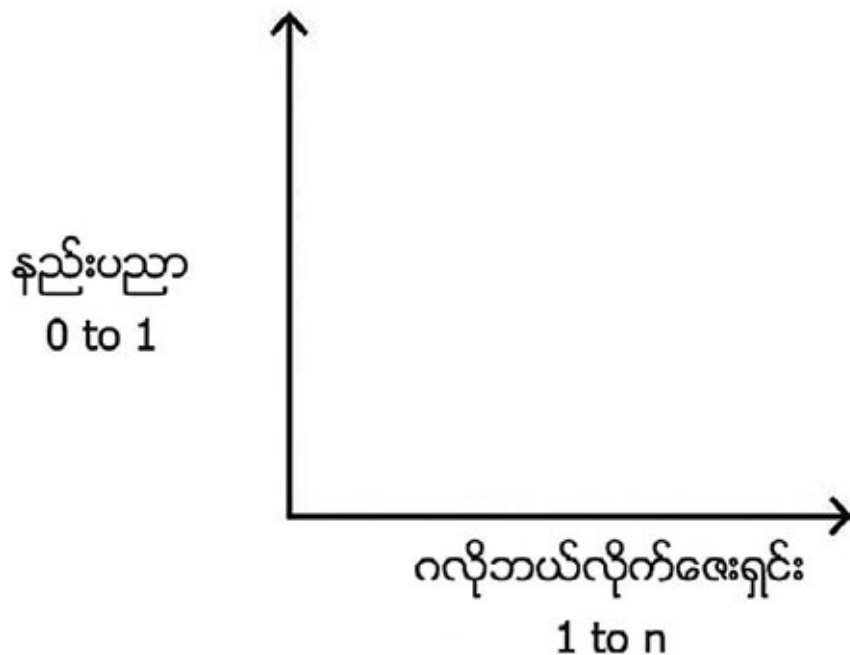
ရိုက်စက် (Word Processor) တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်အောင် တီထွင်နိုင်ခဲ့သည့်အခါ ဒေါင်လိုက်တိုးတက်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံအဆင့်စီးပွားရေး (Macro) တွင် ရေပြည်ညီတိုးတက်မှုကို ဖော်ပြနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော စကားလုံးမှာ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း (Globalization) ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံတစ်ခုကို တစ်နေရာရာမှ ယူလာပြီး နေရာတိုင်းတွင် အလုပ်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ကြသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်သည် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်၏ စံနမူနာ ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အနှစ် ၂၀ စီမံချက်ကြောင့် ယနေ့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကဲ့သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့သည်။ တရုတ်တို့သည် ဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံများမှ အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံမှန်သမျှကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် အတုယူကူးချခဲ့ကြသည်။ ၁၉ ရာစု မီးရထားလမ်းများ၊ ၂၀ ရာစု လေအေးပေးစနစ်များ၊ ပြောရလျှင် မြို့ပြတစ်ခုလုံး၏ တည်ဆောက်ပုံအတိုင်း အတုယူ ကူးချခဲ့ကြသည်။ ပုံတူကူးချသည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဖုန်းလိုင်းများကို စတင် မတပ်ဆင်ဘဲ ဝါယာကြိုးမဲ့စနစ်ကို စတင် အကောင်အထည်ဖော် တပ်ဆင်ခဲ့သည်မျိုး အဆင့်အချို့ကို ကျော်ဖြတ်

ကောင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသော်လည်း အလုံးစုံနီးပါး ပုံတူ ကူးချခဲ့ကြလေသည်။

ဇီးရီးတူဝမ်း ပြောင်းလဲ တိုးတက်ခြင်းဟု ခေါ်ဆိုသည့် ဒေါင်လိုက် တိုးတက်ခြင်းကို ဖော်ပြရန် တစ်ခုတည်းသော စကားလုံးမှာ ‘နည်းပညာ’ ပင် ဖြစ်သည်။ မကြာသေးသည့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း သတင်း အချက်အလက်နှင့် နည်းပညာ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် လာခဲ့ခြင်းက ယေဘုယျ အားဖြင့် စီလီကွန် တောင်ကြားကို နည်းပညာနယ်ပယ်၏ ဗဟိုချက်မ အဖြစ် ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ သို့သော် နည်းပညာဆိုသည်မှာ ကွန်ပျူတာ ကြား၌သာ အကန့်အသတ် ရှိနေသည့် အရာတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ ဤနေရာ၌ အသင့်အတင့် နားလည် ထားရမည်မှာ ကိစ္စဝိစ္စများကို မည်သည့်နည်းသစ်နှင့် ဖြစ်စေ၊ မည်သည့် ကောင်းမွန်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်စေ ဖန်တီး ပြုပြင်မှုတိုင်းသည် နည်းပညာဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နည်းပညာနှင့် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဆိုသည်မှာ မတူညီသော ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု နှစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ထိုတိုးတက်မှု နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်ပျက်ခြင်း၊ နှစ်ခုထဲမှ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပျက်ခြင်း သို့မဟုတ် နှစ်

ခုစလုံး မဖြစ်ပျက်ခြင်း များလည်း ရှိနေနိုင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ၁၈၁၅ မှ ၁၉၁၄ ထိ ကာလမှာ နည်းပညာ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်းနှင့် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်ရပ်များ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာခြင်း စသည့် ကိစ္စနှစ်ရပ်လုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကာလများ ဖြစ်ကြသည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်နှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ် ကစ်ဆင်းဂျာ၏ တရုတ်နှင့်ဆက်ဆံရေး ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခြင်း ခရီးစဉ် ကြားကာလမှာ နည်းပညာသည် အရှိန်အဟုန်မြင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပြီး ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ် မှာ နှေးကွေး လေးလံခဲ့လေသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှစ၍ အများအားဖြင့် သတင်းအချက် အလက်နှင့် နည်းပညာကဏ္ဍသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အကန့်အသတ်နှင့် နှေးကွေးလေးလံစွာ ရွေ့လျားခဲ့သော်လည်း ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်များ အလျင်အမြန် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်တွင် ရှေ့လာမည့် ဆယ်စုနှစ်များအတွင်း ကိစ္စရပ်များသည် ပိုမို ပေါင်းစည်းလာကြပြီး တူညီဖြစ်ရပ်များလည်း ပိုမို ဖြစ်ထွန်း လာလိမ့်မည်ဟု အလွယ်တကူ မှန်းဆ ကြည့်နိုင်ပေသည်။ နေ့စဉ် ပြောဆိုနေကြသည့် ခန့်မှန်း စကားများအရ သမိုင်းအဆုံးသတ်မည့် နည်းပညာ ခေတ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာနေပြီ ဟုလည်း ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်နေကြသည်။ ကမ္ဘာကြီးကို ဖွံ့ဖြိုးပြီးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံများအဖြစ် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံများသည် ဖန်တီးရယူနိုင်သည် မှန်သမျှ ရယူပြီး ဖြစ်သလို ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံများမှာ အထက်က နိုင်ငံများနောက်သို့ အမီလိုက်ရန် လိုအပ်နေသည့်အကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အမြင်အရ အထက်က အချက်သည် မမှန်ကန်ပေ။

ဆန့်ကျင်ဘက် အငြင်းပွားရသည့် အနာဂတ်ဆိုင်ရာ မေးခွန်းအတွက် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင်အဖြေမှာ လူအများ ထင်မြင်ယူဆနေသကဲ့သို့ ကမ္ဘာကြီး၏ အနာဂတ်ကို ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်ကသာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ နည်းပညာကသာ ပိုမိုအရေးပါ အရာရောက်စွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်အနေဖြင့် နည်းပညာအပြောင်းအလဲ မရှိခဲ့လျှင် လာမည့် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုအတွင်း ၎င်း၏စွမ်းအင် ထုတ်လုပ်မှုကို နှစ်ဆ တိုးမြှင့်ရပေလိမ့်မည်။ စွမ်းအင် ထုတ်လုပ်မှုနှင့်အတူ လေထုညစ်ညမ်းမှု သည်လည်း နှစ်ဆ တိုးမြှင့် ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ အိန္ဒိယ၏ သန်းပေါင်းများစွာသော အိမ်ထောင်စုများသည် အမေရိကန် အိမ်ထောင်စုများ၏ နေထိုင်မှု ပုံစံအတိုင်း ယနေ့ခေတ်ပေါ် ပစ္စည်းများကိုသာ အသုံးပြု၍ နေထိုင်ကြမည် ဆိုလျှင် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ ကပ်ဘေးဆိုးကြီးသာ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး စမ်းသပ် လျှောက်လှမ်းပြီးသား လမ်းဟောင်းများကို အသုံးပြု၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ဖန်တီးသည့်အခါ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း ရလဒ်သာ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာခြင်းတော့ ဖြစ်ပေါ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ အစားအစာ အရင်းအမြစ် မလုံလောက်သည့် ကမ္ဘာကြီး၌ နည်းပညာအသစ်အဆန်း မရှိသည့် ဂလိုဘယ် လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်ဆိုသည်မှာ တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

သမိုင်း၌ နည်းပညာ အသစ်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အခါမျှ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရာ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေးဘိုးဘေးများသည် အောင်မြင်မှုရှာဖွေရာ၌ တစ်ဦးကောင်းဖို့ တစ်ဦး ပျက်ရသည့် သူနာကိုယ်ကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်း ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာစေသည့် ရင်းမြစ်အသစ်များကို ကြံ

တောင့်ကြံခဲ့ ဖန်တီးရယူခဲ့ကြပြီး ရေရှည်၌ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသည့် ဘဝမှ သာမန်လူတစ်ဦး လုံလုံလောက်လောက် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်သည့် ဘဝ မျိုးကို ဖန်တီး မပေးနိုင်ခဲ့ကြပေ။ နှစ်ပေါင်း ၁၀,၀၀၀ ကြာပြီးသည့်နောက် ရှေးကျသော စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေးမှသည် အလယ်ခေတ် လေရဟတ်များနှင့် ၁၆ ရာစု နက္ခတ်တာရာကြည့် မှန်ပြောင်းများ ထိအောင် တီထွင်ဖန်တီးမှု ဖြစ်စဉ်များ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ခေတ်သစ် ကမ္ဘာကြီးမှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ၁၇၆၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၀ ခုနှစ်ထိ တစ်လျှောက်လုံး ရေနွေးငွေ့သုံး အင်ဂျင်စက် တီထွင်မှုမှသည် မြောက်မြား လှစွာသော အတောမသတ်နိုင်သည့် နည်းပညာဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ် များ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ရလဒ် အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးယခင် မျိုးဆက်များ စိတ်ကူး ကြံဆနိုင်သည်ထက် ပိုမို ချမ်းသာကြွယ်ဝ သည့် လူနေမှုဘဝတစ်ခုကို ဆက်ခံနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မိဘဘိုးဘေးများမှလွဲ၍ ၁၉၆၀ နောက်ပိုင်း အခြားသော မျိုးဆက်တို့သည် ထိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများ ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းမျိုးဆက်တို့သည် အလုပ်လုပ်ရက် ၄- ရက်သာ ရှိမည့် ရက်သတ္တပတ်မျိုး၊ စရိတ်သက်သာသည့် စွမ်းအင်မျိုးနှင့် လကမ္ဘာ ပေါ် ခရီးသွားခြင်း စသည့် အရာများကို မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ စမတ်ဖုန်းများသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုမိနိုင်လောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့လေ သည်။ သို့သော် ယင်းဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည့် စမတ်ဖုန်းများကြောင့်ပင် ကွန်ပျူတာနှင့် ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ နည်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများမှ လွဲ၍ မည်သည့်တိုးတက်မှုမျှ မရှိခဲ့သော အလယ်ရာစုတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ခြည်ပြတ် မေ့လျော့နေကြလေသည်။ ယင်းအချက်က

ကျွန်တော်တို့၏ မိဘများသည် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးပုံဖော်ရာ၌ မှားယွင်းခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုလိုနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ အမှားအယွင်းမှာ ထိုအရာများ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် စိန်ခေါ်မှုမှာ ၂၀ ရာစုထက် ပိုမို ငြိမ်းချမ်းသာယာ၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ၂၁ ရာစုကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် စိတ်ကူးသစ်များ ကြံစည်ခြင်းနှင့် နည်းပညာ အသစ်များ ဖန်တီးတီထွင်ရန်ဟူသော ကိစ္စနှစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

စွန့်ဦးတီထွင် အတွေးအခေါ်

နည်းပညာအသစ်များသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပြုထားသော စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းအသစ်များမှ ထွက်ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၏ အမေရိကန် ဖခင်ကြီးများမှသည် သိပ္ပံနယ်ပယ်၏ တော်ဝင် အဖွဲ့အစည်းများမှ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၏ နာမည်ကျော် ဖဲချိုင်း စီမီးကွန်ဒက်တာ ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သူ စွန့်ဦးတီထွင်သူ ၈ ဦးအထိ ဦးတည်ချက် တူသော လက်တစ်ဆုပ်စာ လူစုလေးသည် ကမ္ဘာကြီးကို ပိုမို ကောင်းမွန်ရန် ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ လူနည်းစုနှင့် အောင်မြင်မှုများ ရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အဖွဲ့အစည်းကြီးများ အတွက်မူ အနုတ်သဘော ဆောင်နေလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွင်း အသစ်သစ်သော အရာတို့ကို တီထွင်ရသည်မှာ ပိုမို ခက်ခဲလာကြောင်း ဖွင့်လှစ်ပြနေ၍ ဖြစ်သည်။ သင်တစ်ဦးတည်း ပြောင်းလဲရန်မှာ ပိုမို ခက်ခဲပေသည်။ ဗျူရိုကရေစီ ကြိုးနီစနစ်အောက်၌ လုပ်ငန်းပြီးစီးမှုမှာ အလွန်နှေးကွေးသည့်အပြင် ရှေးရိုးစွဲ အတွေးအခေါ်များသည်လည်း စွန့်စားမှုများကို ဆန့်ကျင် နေတတ်လေသည်။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ပေါ်နေသော အဖွဲ့အစည်းများတွင် အလုပ်ရှုပ်ပြနေခြင်းသည် အမှန်တကယ် အလုပ်ပြီး မြောက်ရန်ထက် ရာထူး တိုးမြှင့်

ရန်အတွက်သာ ဗျူဟာ ကောင်းကောင်း ချမှတ်လျက် လုပ်ဆောင်နေကြခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ (အကယ်၍ သင့် ကုမ္ပဏီသည် ဤအချက်နှင့် ကိုက်ညီခဲ့လျှင် ထိုကုမ္ပဏီမှ ချက်ချင်း ထွက်သင့်ပေသည်။) ထို့အတူ တခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း တစ်ဦးတည်း သီးသန့်ဖြစ်နေသည့် ပါရမီရှင်သည် ဂန္ဓဝင်မြောက်သော အနုပညာ (သို့) စာပေ လက်ရာတစ်ခုကို ဖန်တီးနေနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် ဂန္ဓဝင်မြောက်သော အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ ဖန်တီးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စွန့်ဦး တီထွင် လုပ်ငန်းများသည် လုပ်ဖွယ်မှန်သမျှ ပြီးစီးရန် အခြားသောသူများနှင့် အတူတကွ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရမည်ဟူသော နိယာမ သဘောတရားပေါ်တွင် အခြေတည်လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ သို့သော် တခြား သူများနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ရာတွင် လူအင်အား နည်းနိုင်သမျှနည်းပြီး လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရန် လိုအပ်သည့် ဝန်ထမ်း အရေအတွက်သာ ထားရှိသင့်ပေသည်။

အကောင်းမြင်သည့် ရှုထောင့်မှ ပြောရလျှင် စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ မတူကွဲပြားသော အနာဂတ်ကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ရန် အစီအစဉ်သစ်တစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲနိုင်သူများ စုစည်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခု၏ အရေးကြီးဆုံး အားသာချက်မှာ စိတ်ကူး အကြံဉာဏ်အသစ် ဖြစ်သည်။ အကြံဉာဏ်သစ်များသည် လုပ်ငန်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ထက် ပိုမိုအရေးပါပေသည်။ အဖွဲ့အစည်းလေးတစ်ခု ဖြစ်၍ အရင်းအနှီးနှင့် လူအင်အား အကန့်အသတ် ရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် စဉ်းစားကြံဆမှုများကို ပိုမို လုပ်ဆောင်ရလေသည်။ ယခုစာအုပ်သည် သင် မေးရမည့် မေးခွန်းများအကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် အသစ်အသစ်သော အရာများကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ပုံများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းပါ အခန်းများသည်

တရားသေကိုင်စွဲထားရမည့် အကြောင်းတရားများ မဟုတ်သလို ဗဟုသုတ
မှတ်တမ်းမှတ်ရာ တစ်ခုလည်း ဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအစား
အတွေးအခေါ် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို
သော် လက်ရှိလုပ်ငန်းအပေါ် အမြင်သစ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်သည့်အခါ
အတွေးသစ်၊ နည်းလမ်းသစ်များကို ရရှိနိုင်လေသည်။ အမြင်သစ်နှင့်
တွေးခေါ်ခြင်းဆိုသည်မှာ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် မဖြစ်မနေ
လုပ်ဆောင်ရမည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း - ၂

၁၉၉၉ က ပါတီပွဲမျိုး

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေရသည့် "လူအနည်းစု သဘောတူလက်ခံ တဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့ အရေးကြီးဆုံး အမှန်တရားက ဘာဖြစ်မလဲ" ဆိုသည့် မေးခွန်းသည် တိုက်ရိုက်ဖြေဆိုရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ လွယ်ကူ၍ အခြေခံကျသော အကြောင်းအရာ လေးများဖြင့် စတင်ဖြေဆို ကြည့်ပါ။ လူအားလုံး အဘယ်အရာကို သဘောတူလက်ခံကြပါသနည်း။ "တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ ၌သာဆို ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ အပြုအမူ အတွေးအခေါ်မျိုးဟာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်တတ်ကြပေမဲ့ အဖွဲ့အစည်း အတွင်းမှာ၊ ပါတီအတွင်းမှာ၊ နိုင်ငံအတွင်းမှာ၊ သက်တူရွယ်တူအတွင်းမှာ ဆိုရင်တော့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။" ဟု နစ်ရှေးက ရေးသားခဲ့လေသည်။ (သူ မရူးသွပ်ခင်က ပြောခဲ့သည့် စကားဖြစ်သည်။) အ ယောင်ပြ လှည့်စားထားသည့် လူပြိန်းကြိုက် အမှန်တရားတစ်ခုကို နားလည်သဘောပေါက်သည့်အခါ ထိုမှသား အမှန်တရား နောက်ကွယ်မှ ဆန့်ကျင်ဘက် အမှန်တရား တစ်ခုကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင် လာပါ လိမ့်မည်။

အခြေခံကျသည့် သဘောထားတစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကုမ္ပဏီ များသည် ပိုက်ဆံရှာဖွေရန် တည်ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ ဆုံးရှုံးသွားစေရန် မဟုတ်ပေ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသူတိုင်းအတွက် သိသာသော အချက်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီများသည် ပိုက်ဆံရှာ

ရန် ဆိုသည့် အချက်ကို ၁၉၉၀ လွန်နှစ်များတွင် လူအများစုမှာ လက်မခံခဲ့ကြပေ။ ထိုလူများအတွက် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုသည် မည်မျှပင် အရှုံးပေါ်ပေါ် ထိုအရှုံးမှာ အနာဂတ်အတွက် ပိုမို ကြီးမားထည်ဝါသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု တစ်ခုအဖြစ်သာ မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။ အများစု၏ သမားရိုးကျ အသိဉာဏ်၌ "စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းသစ်" ဆိုသည့် စာမျက်နှာသစ်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ ပိုမို ရရှိခြင်း၊ အမြတ်အစွန်းကဲ့သို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် တရိပ်ရိပ် တိုးတက်နေသည့် ငွေကြေးပြရိပ် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သမားရိုးကျ ယုံကြည်မှုများသည် လွဲမှားနေသည့် ယုံကြည်မှုများ ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ကာလ တစ်ခုကြာမှ သိမြင်လာနိုင်သည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြိုကွဲပျက်စီးသွားသည့်အခါ ၎င်းယုံကြည်မှု ဟောင်းများကို ပူဖောင်းများဟု ခေါ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ယင်းပူဖောင်းတို့ ပေါက်ကွဲသွားသည့်အခါ (သို့) စီးပွားကပ် ဆိုက်သွားသည့်အခါ ၎င်းစီးပွားကပ်ဆိုက်စေသည့် အယူအဆအလွဲများမှာ လူအများကြား ဆက်လက် ရှင်သန်နေခဲ့ကြသည်။ ၉၀ ခုနှစ်များ၌ အင်တာနက်အပေါ် အရူးအမူး စွဲလမ်းခြင်းမှာ ၁၉၂၉ စီးပွားရေးပျက်ကပ် ပြီးနောက် အကြီးမားဆုံး ပူဖောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ပြီးနောက် သင်ယူခဲ့ရသည့် သင်ခန်းစာများသည် ယနေ့ခေတ် နည်းပညာနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးခေါ်ပုံများကို ပုံဖော်ပေးသလို အဓိပ္ပာယ်ကောက် မှားမှုများကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့လေသည်။ ခေါင်းအေးအေးနှင့် ပထမဆုံး စဉ်းစားကြည့်ရန်မှာ အတိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ သိသမျှကို မည်ကဲ့သို့ စဉ်းစားမိသနည်း ဆိုသည့် အချက်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

၉၀ ကာလများ၏ လျှပ်တစ်ပြက် သမိုင်းမြင်ကွင်း

၁၉၉၀ လွန်ကာလသည် ကောင်းမွန်သော ပုံရိပ်များ ရှိခဲ့သည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ ၎င်းနှစ်များကို အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်၍ ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလာပြီး အင်တာနက် ပူဖောင်းကြီး ပြည့်လျှံ ပေါက်ကွဲခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုအဖြစ် အမှတ်ရနေမိတတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ် ကာလ အများစုမှာ အတိတ်ကို တသသ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းခဲ့သည့် တော့လည်း မဟုတ်ပေ။ ဆယ်စုနှစ် အဆုံးသတ်ခါနီး ၁၈ လတာမျှ ကြာမြင့် ခဲ့သည့် ဒေါ့ကွန်အရူးထပွဲကြီး (Dot-com) ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် ထိုစဉ်က တစ် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အနေအထားများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကာလ ရှည်ကြာ မေ့လျော့ခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ၌ ဘာလင်တံတိုင်းကြီး ပြိုကျသွားသည့်အခါ ပွင့်အံ ထွက်လာသည့် ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ၁၉၉၀ ခုနှစ်များကို စတင်ရပေမည်။ ၎င်း ကာလမှာ တိုတောင်းလှသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် အလယ်လောက်တွင် အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စုသည် စီးပွားရေးပျက်ကပ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။ အချက်အလက်များအရ ကျဆင်းလာသည့် စီးပွားရေးမှာ ၁၉၉၁ မတ်လ တွင် အဆုံးသတ်ခဲ့သော်လည်း ပြန်လည်ကုစားမှုများမှာ နှေးကွေးခဲ့သလို အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း မှာလည်း ၁၉၉၂ ဇူလိုင်မတိုင်ခင်အထိ မြင့်တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု ကဏ္ဍမှာလည်း ယခင်အခြေအနေကဲ့သို့ ပြန်လည်နာလန်ထူနိုင်ခဲ့ပေ။ ဝန်ဆောင်မှုသို့ ပြောင်းလဲလာသည့် စီးပွားရေးအလှည့်မှာ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့သလို စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းခဲ့ပေသည်။

၁၉၉၂ မှ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အဆုံးသတ်ကာလထိသည် ယေဘုယျအားဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာ အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြေးနန်းသတင်းစာများတွင် ဆို မာလီးယားနိုင်ငံမြို့တော် မိုဂါဒီရှူတွင် ကျဆုံးခဲ့သည့် အမေရိကန် စစ်သည်

တို့၏ ရုပ်ပုံများ ထပ်လဲလဲ ပါဝင်နေသည်။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်များအပေါ် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းများ မက္ကစီကိုသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသည့် အတွက် အမေရိကန်၏ အများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းအား ကျဆင်းမှုမှာလည်း စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့သော တအုံ့နွေးနွေး အဆိုးမြင်မှုများကြောင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အများကြိုက် ဆန္ဒမဲရလဒ် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း နီးပါးဖြင့် ရော့စ်ပီးရော့ထ် အနိုင်ရရှိကာ ၄၁ ယောက်မြောက် သမ္မတ ဘုရ်ကို သမ္မတ ရုံးခန်းတွင်းမှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ၁၉၁၂ ခုနှစ် သီအိုဒိုး ရုစဗွဲလ် ပြီးနောက် တတိယကြားလူ တစ်ဦးအနေဖြင့် အကောင်းဆုံး အနိုင်ရရှိသည့် မဲရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းရလဒ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် မဟုတ်သလို ယုံကြည်မှုကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်လည်း မဟုတ်ချေ။

ဆီလီကွန် တောင်ကြားသည်လည်း ခြောက်ကပ်လေးလံခဲ့လေသည်။ တစ်ပိုင်း လျှပ်ကူးပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှု ဈေးကွက်ကို အမေရိကန်တို့ ကြီးစိုးနေရာမှ ဂျပန်တို့ စိုးမိုးသွားတော့မည်ဟု ထင်မှတ်နေရသည်။ အင်တာနက် အသုံးပြုမှုမှာလည်း မတွင်ကျယ်သေးပေ။ ၁၉၉၂ နောက်ပိုင်း မတိုင်ခင်အထိ အင်တာနက်ကို စီးပွားရေးအတွက် အကန့်အသတ် ဖြင့်သာ အသုံးပြုခွင့် ရသေးသလို သုံးစွဲသူ အလွယ်တကူ အကျွမ်းဝင်စေမည့် ဝက်ဘရောက်ဆာ (Web Browser) များလည်း မရှိသေးသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကျွန်တော် စတန်းဖို့ဒ်သို့ ရောက်ချိန်၌ လူကြိုက်အများဆုံး ဘာသာရပ်မှာ ကွန်ပျူတာ ဘာသာရပ်များ မဟုတ်ဘဲ ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်များ၊ သိပ္ပံဘာသာရပ်များ ဖြစ်နေခြင်းက သက်သေပြနေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အများစုအတွက် နည်းပညာကျောင်းသားတို့မှာ လူထူးဆန်းများ ဖြစ်သလို ဒေသအခေါ်အရ တောကျ

သူများ ဟုလည်း ထိုစဉ်က ထင်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

အင်တာနက်က ထိုအရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ မိုးဆက်စ် ဘရောက်ဆာ (The Mosaic Browser) ကို ၁၉၉၃ နိုဝင်ဘာတွင် တရားဝင် ထုတ်လွှင့်ခဲ့ရာ လူများ အွန်လိုင်းပေါ်တွင် ပုံမှန် အသုံးပြုနိုင်ရန် လမ်းစဖွင့် ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိုးဆက်စ်မှာ နက်စကိတ် (Netscape) ဖြစ်လာပြီး ၎င်း၏ နက်ဗီဂေတာ ဘရောက်ဆာ (Navigator Browser) ကို ၁၉၉၄ နောက်ပိုင်းတွင် ထုတ်လွှင့် ခဲ့ပြန်ရာ ထိုဘရောက်ဆာကို အသုံးပြုသူ အရေအတွက်မှာ အလျင်အမြန် တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ဇန်နဝါရီတွင် ဘရောက်ဆာဈေးကွက်သည် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိရာမှ ၁၂ လ ကြာပြီး သည့်နောက် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း ထက်မနည်း မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ သည့်အတွက် နက်စကိတ်မှာ ၁၉၉၅ ဩဂုတ်တွင် အကျိုးအမြတ် ဖြစ်ထွန်း ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း IPO ကုမ္ပဏီတစ်ခု (ကုမ္ပဏီ၏ စတော့ရှယ်ယာ များကို ပြည်သူလူထုသို့ ရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီ) ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၅ လ အတွင်းတွင် နက်စကိတ်၏ ရှယ်ယာတန်ဖိုးမှာ ရှယ်ယာတစ်ခုလျှင် ၂၈ ဒေါ်လာမှ ၁၇၄ ဒေါ်လာထိ တစ်ဟုန်ထိုး မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ တခြားသော နည်းပညာ ကုမ္ပဏီများမှာလည်း တစ်ဟုန်ထိုး အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ရာ ဟူး (Yahoo!) သည် ၁၉၉၆ ဧပြီလတွင် ကုမ္ပဏီတန်ဖိုး ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း ၈၄၈ သန်း ရှိသော်လည်း အများပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အမေဇုံ (Amazon) သည် ၁၉၉၇ မေလတွင် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၄၃၈ သန်းတန် ကုမ္ပဏီ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ နွေဦးတွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုချင်းစီ၏ စတော့ ရှယ်ယာ တန်ဖိုးများမှာ လေးဆကျော်အထိ မြင့်တက်လာခဲ့ကြသည်။ အင် တာနက် အခြေပြု ကုမ္ပဏီများ၏ ဝင်ငွေများနှင့် အခွန်ဘဏ္ဍာတို့မှာ အင် တာနက် အခြေမပြုသည့် မည်သည့် ကုမ္ပဏီများထက်မဆို ဆတိုး မြင့်တက်

လာခဲ့ကြသည်။ ဈေးကွက်ကြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် ရူးသွပ်သွားပြီဟု ထိုစဉ်က အလွယ်တကူ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းမှာ နားလည်နိုင်သည့် ကောက်ချက်ဖြစ်သော်လည်း နေရာတော့ လွဲမှားခဲ့သည်။ အင်တာနက် ပူဖောင်းကြီး အမှန်တကယ် မပေါက်ကွဲခင် သုံးနှစ်အလို ၁၉၉၆ ဒီဇင်ဘာ၌ အမေရိကန် ဗဟိုဘဏ် (Fed) ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ အလန် ဂရင်းစပန်က ‘ယုတ္တိမဲ့ သန်စွမ်းနေသည့် ထိုဈေးကွက်ပင်ကြီး’ သည် ‘လုပ်ငန်းများ၏ တန်ဖိုးကို မမှန်မကန် ထိုးတက်စေလိမ့်မည်’ ဟု သတိပေးခဲ့သည်။ နည်းပညာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ အကောင်းမြင်၍ တက်ကြွနေခဲ့ကာ ထိုဈေးကွက်ပင်ကြီးကို ရေလောင်းပေါင်းသင် နေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာကြီး၏ ကျန်နေရာများတွင် လုပ်ငန်းများမှာ ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိ ဆိုသည့်အချက်ကို ၎င်းတို့ အလွယ်တကူပင် မေ့ပျောက်လိုက်ကြလေသည်။

၁၉၉၇ ဇူလိုင်တွင် အရှေ့အာရှ၏ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်း ဂယက်ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ခရိုနီ အရင်းရှင် စနစ်နှင့် ကြီးမားသော နိုင်ငံခြား ကြွေးမြီများက ထိုင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် တောင်ကိုရီးယား နိုင်ငံတို့၏ စီးပွားရေးကို ကျဆင်းစေခဲ့သည်။ ရုရှား၏ နာတာရှည် ဘဏ္ဍာရေးလိုငွေပြုမှု ရောဂါကြောင့် ၎င်း၏ ငွေကြေးတန်ဖိုးမှာ ကျဆင်းသွားခဲ့သလို ကြွေးမြီများ ပေးအပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းက စီးပွားရေးအဟုန်ကို ထပ်မံဟန့်တားလိုက်ပြီး ၁၉၉၈ ဩဂုတ်တွင် ရူဗယ်စီးပွားရေး ပျက်ကပ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြန်သည်။ အမေရိကန် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတို့မှာ နျူလက်နက်ပေါင်း ၁၀,၀၀၀ လောက် ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိသည့် နိုင်ငံကြီးကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်နေရရှာသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် ဒေါ်ဂျူန်း၏ စက်မှုလုပ်ငန်း ရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းတန်ဖိုးမှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ဦးစိုက် ကျ

ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

လူအများ စိတ်ပူပန်ကြသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ရူဗယ်စီးပွားရေး ပျက်ကပ်က အမေရိကန်၏ အရန်ငွေကြေးဆိုင်ရာ အမြင့်ဆုံး ကုတ်အား ဖြစ်သည့် ကာလရှည်ကြာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ငွေကြေး စီမံခန့်ခွဲမှု (Long-Term Capital Management) ကို ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ ကာလရှည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု (LTCM) သည် ၁၉၉၈ အလယ်လောက်တွင် ၄.၆ ဘီလီယံထိ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်ဗဟိုဘဏ်က ထိုကပ်ဆိုးကြီးကို ကာကွယ်ရန် အတိုးနှုန်းများကို ထက်ဝက်လျှော့ချပေးပြီး အကြွေးခွံ နစ်နေသူ အမြောက်အမြားကို ကယ်ထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လိုက် သည့်အခါ ဆုံးရှုံးမှု ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှာ ၁၀၀ ဘီလီယံထိ မြင့်တက်သွားခဲ့ သည်။ ဥရောပသည်လည်း ထိုထက် မဆိုးအောင်သာ ကြိုးစားနေရသည်။ ယူရိုငွေကြေးကို ၁၉၉၉ ဇန်နဝါရီတွင် သံသယတစ်ဝက် စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမနေ့ ကုန်သွယ်မှုတွင် ၁.၁၉ ဒေါ်လာထိ မြင့် တက် လာခဲ့သော်လည်း နောင် ၂ နှစ်ကြာသည့်အခါ ၀.၈၃ ဒေါ်လာထိ နိမ့် ကျသွားခဲ့သည်။ G7 ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ များမှာ ယင်းကို ဒေါ်လာဘီလီယံနှင့် ချီကာ ကျားကန် ပေးနေရသည်သည်။

ဤသို့ ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာတွင် စတင်ခဲ့သော သက်တမ်း တိုတောင်းလှ သည့် ဒေါ်ကွန် ပူဖောင်းကြီး၏ နောက်ခံ ကားချပ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာ ကြီးအတွက် မည်သည့်အရာကမျှ အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းရှိဟန် မတူချေ။ ဂလို ဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်၏ စိန်ခေါ်မှုကို အိုဟောင်းနေသော စီးပွားရေး ပုံစံဟောင်းတို့မှာ နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ဟန် မရှိပေ။ အကယ်၍ အနာဂတ်သည် သည့်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်လိုသည် ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခု သော အရာသည် အရှိန်အဟုန် ကြီးစွာဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလုပ်ဖြစ်ရန်

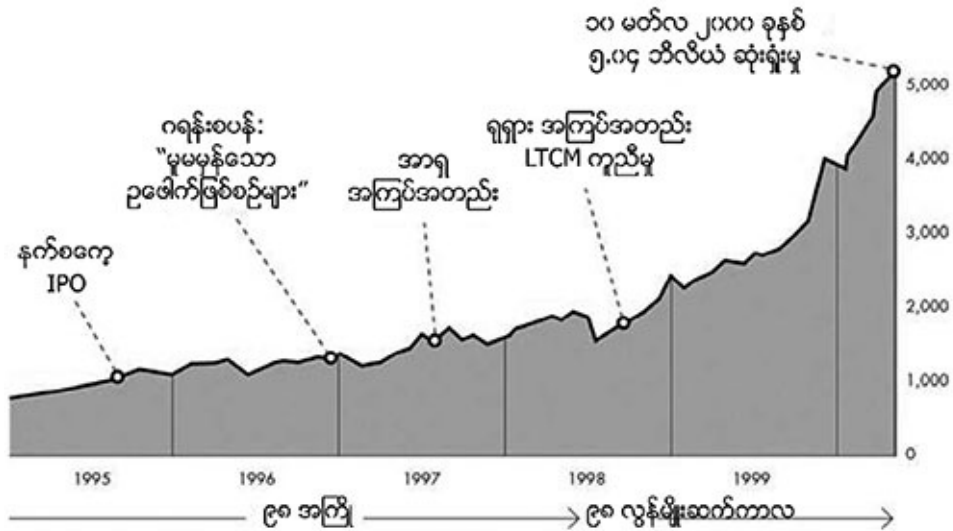
လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သွယ်ဝိုက်စွာ သက်သေပြနေသည့် အချက်က စီးပွားရေးပုံစံသစ်အတွက် ရှေ့သို့သွားရာလမ်းသစ်မှာ အင်တာနက်ဆိုသော အရာပင် ဖြစ်လေသည်။

မာနီယာမျိုးဆက် - ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာ မှ ၂၀၀၀ ခုနှစ် မတ်လ

ဒေါ်ကွန်ပူဖောင်းကြီးအပေါ် စွဲလမ်းတပ်မက်မှုမှာ ပြင်းထန်လှသော်လည်း တိုတောင်းခဲ့ကြသည်။ ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာမှ ၂၀၀၀ ခုနှစ် မတ်လအထိ စွဲလမ်းရူးသွပ်မှုမှာ ၁၈ လတာမျှသာ ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ ထိုကာလသည် ဆီလီကွန်တောင်ကြား၏ ရွှေခတ် ဖြစ်သည်။ နေရာတိုင်း၌ ငွေရလွယ် နေသည်။ ငွေရလွယ်လာသည်နှင့် အမျှ ငွေကြေးနောက်လိုက်နေသော ယောင်ခြောက်ဆယ် လူမျိုးတို့မှာ နေရာအနှံ့ ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။ တောင်ကြား၌ အပတ်စဉ်တိုင်း ဒါဇင်မျှသော စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းတို့၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုရခါစ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ပါတီပွဲများ အပြိုင်အဆိုင် ကျင်းပနေကြသည်။ (အောင်မြင်မှု ကမ်းပါးသို့ တက်လှမ်းနိုင်သည့် ကမ်း သိမ်း ပါတီပွဲများကတော့ ပို၍ ရှားပါးလာခဲ့ကြသည်။) စာရွက်ပေါ်မှ သန်း ကြွယ်သူဌေးတို့မှာ ညနေစာ အဖိုးအခကို ဒေါ်လာ ထောင်ပေါင်းများစွာ သုံး၍ ပျော်ပါးနေကြသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ၎င်းတို့ လုပ်ငန်း၏ စ တော့ရှယ်ယာ များဖြင့်ပင် ညနေစာဖိုး ပေးချေရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ယင်းနည်းလမ်းက တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တို့သည်လည်း လစာကောင်းစွာ ရနေ သည့် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်ခွာကာ စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းများ စတင် တည်ထောင်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုလုပ်ငန်းများသို့ လာရောက် လျှောက်ထား ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အသိ အသက် ၄၀ အရွယ် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၌ ကုမ္ပဏီ

၆ ခုကို မတည် လုပ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ (ပုံမှန်အားဖြင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် အသက် ၄၀ ဆိုသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။) ထိုနည်းတူပင် တစ်ကြိမ်တည်း၌ ဒါဇင်ဝက်မျှသော ကုမ္ပဏီများကို စတင် လုပ်ကိုင်နေခြင်းသည် ရူးသွပ်မိုက်မဲရာ ကျလှသည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၉၀ပြည့် လွန်ကာလကမူ လူသားတို့သည် ကုမ္ပဏီ အမြောက်အမြားကို စုစည်းလုပ်ကိုင်သည့်နည်းလမ်းမှာ အောင်မြင်စေသည့် နည်းလမ်းဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။) လူတိုင်းအနေဖြင့် ထိုရူးသွပ်စွဲလမ်းမှု ဂယက်မှာ ရေရှည်တွင် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းရန် မလွယ်ကူနိုင်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့သင့် သည်။ အအောင်မြင်ဆုံး ကုမ္ပဏီအများစုမှာ ၎င်းတို့ အောင်မြင်ကြီးထွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ငွေကြေးဆုံးရှုံးသွားခဲ့သလို စီးပွားလည်းမဖြစ်သည့် ပုံစံ မျိုး ပွေ့ဖက်စွဲလမ်းခဲ့ဟန် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဂီတတေးသွားတစ်ခု တီး ခတ်နေချိန်၌ တေးသွားနှင့်အညီ ကပြနေသည့် လူသားတို့ကို အပြစ်တင်ရ သည်မှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ သင့်အမည်တွင် "ဒေါ်ကွန်" စာသား ပူးတွဲ ရေးသားလိုက်သည့်အခါ ညတွင်းချင်း သင့်အမည်တန်ဖိုး နှစ်ဆမြင့်တက် သွားပေရာ ယုတ္တိမရှိ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်းသည်ပင် ယုတ္တိယုတ္တာ နှင့် အကျိုးအကြောင်းရှိပုံ ပေါ်နေကြတော့သည်။

ဒေါ့ကွန် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စဉ်

ဒေါ့ကွန်ပူဖောင်း မြင့်တက်ပေါက်ကွဲခြင်း

PayPal မျိုးဆက်

၁၉၉၉ နောက်ပိုင်း PayPal ကို ကျွန်တော် တည်ထောင်နေချိန်၌ မြင်ရကြားရသမျှအပေါ် ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်ရွံ့နေရသည်။ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီကို မယုံကြည်၍ မဟုတ်။ တောင်ကြားရှိ လူတိုင်းနီးပါးမှာ လာသမျှအရာအားလုံး ယုံကြည်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပုံရသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြည့်လေရာရာတွင် လူတို့မှာ ကုမ္ပဏီများကို ဖွင့်ချင်သလိုဖွင့်၊ ပိတ်ချင်သလိုပိတ်နှင့် လေးနက်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လုပ်နေကြသည်မှာ စိုးရိမ်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်၏ အသိအကျွမ်း တစ်ဦးဆိုလျှင် သူ၏ ကုမ္ပဏီကို မှတ်ပုံတင်မီကပင် ထိုင်ရာမှမထဘဲ IPO ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို မည်သို့ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူ့အနေဖြင့် ဤကိစ္စမှာ ကြောင်တောင်တောင် နိုင်လှသည်ဟု မထင်။ ဤသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်နေသူမှာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်နှယ် ထင်မြင်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အနည်းဆုံးတော့ PayPal တွင် သင့်တော်ခမ်းနားသော အမြင်တစ်ခု ရှိခဲ့ပါသည်။ အင်တာနက် ပူဖောင်းကြီး ပေါက်ကွဲပြီးနောက်ပိုင်း၌ အယုံအကြည်မရှိသူ သံသယဝါဒီ တချို့ကပင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုအဖြစ် ဖော်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာကို အစားထိုးနိုင်မည့် အင်တာနက် ငွေကြေးစနစ်သစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းလိုခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံးကုန်ပစ္စည်းမှာ လူများ၏ ပိုက်ဆံများကို PalmPilot (လေလှိုင်းကြားက ငွေလက်ဖဝါး) တစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ လွှဲပြောင်းနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၉၉ ၏ အဆိုးရွားဆုံးသော စီးပွားရေး အိုင်ဒီယာဟု ရေးသားသမုတ်ခဲ့ကြသည့် ဂျာနယ်လစ်များမှတစ်ပါး မည်သူ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ယင်းနည်းလမ်းကို အသုံးမပြုခဲ့ကြချေ။ PalmPilot မှာ ထိုစဉ်က လူတိုင်းနှင့် ရင်းနှီးမှုမရှိသေးသည့် ထူးခြား ဆန်းပြားသော အရာမျိုး ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း အီးမေးလ်ကမူ လူသုံးများနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အီးမေးလ်မှတစ်ဆင့် ငွေကြေးများကို ပို့ဆောင်နိုင်ရန်နှင့် လက်ခံနိုင်ရန် ပြုလုပ်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၉၉ အဆုံးသတ်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အီးမေးလ်ပေါ်မှ ငွေပေးချေမှုမှာ အလုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝက်ဆိုက်ဒ်သို့ မည်သူမဆို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ပြီး ငွေကို အလွယ်တကူ လွှဲပြောင်းရယူလာနိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် အသုံးပြုသူ အလုံအလောက် မရှိသေးပေ။ ကြီးထွားမှုနှုန်း မှာလည်း နှေးကွေးနေသလို စရိတ်စကလည်း တက်လာနေသည်။ PayPal ကို အလုပ်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် သုံးစွဲသူပေါင်း အနည်းဆုံး ၁ သန်းခန့် လိုအပ်နေသည်။ ကြော်ငြာများ၏ ထိရောက်မှုမှာလည်း ကုန်ကျမည့် စရိတ်စကနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ထိရောက်လှ

မည် မဟုတ်ပေ။ ဘဏ်ကြီးများနှင့် အလားအလာကောင်းသည့် အပေးအယူများ ပြုလုပ်နေသည်မှာလည်း အောင်မြင်မှု မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် လူအများကို ပိုက်ဆံပေး၍ အသုံးပြုခိုင်းရန် ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့က သုံးစွဲသူအသစ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ၁၀ ဒေါ်လာ ပေးချေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်း ပြန်လည်ညွှန်းဆိုသည့် အခါ ၁၀ ဒေါ်လာ ထပ်မံ ပေးချေခဲ့ ပြန်သည်။ ဤနည်းလမ်းက သုံးစွဲသူ သိန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်လာစေရုံမျှမက ကြီးထွားမှုနှုန်းကိုလည်း အဆမတန် မြင့်တက်လာစေခဲ့သည်။ လူများကို ပိုက်ဆံပေး၍ သင်၏ ကုန်ပစ္စည်း သုံးစွဲသူ ဖြစ်လာစေသည့် လူရှာနည်း၌ အဆမတန် ကြီးထွားမှုနှုန်း ဆိုသည်မှာ အဆမတန် ငွေကုန်ကြေးကျ များပြားခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ရာ ထိုသို့ ငွေကြေးနှင့် အသုံးပြုသူ ရှာဖွေ ခြင်း နည်းဗျူဟာမှာ အခြေခိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။ ရူးသွပ်မိုက်မဲသည့် လူ ရှာနည်းမျိုးမှာ ထိုစဉ်က တောင်ကြားတွင် ပုံမှန် လူရှာနည်းတစ်ခု ဖြစ် နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်အမြား ကုန်ကျမှုမှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည့် သာမန်ကိစ္စရပ်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်မိသည်။ အသုံးပြု သူ အမြောက်အမြားကို အခြေခံ၍ PayPal သည် ၎င်းတို့၏ ငွေကြေး လွှဲပြောင်းမှုများမှ ဝန်ဆောင်ခ အနည်းငယ်မျှကိုသာ ရယူခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်း ရရှိမည့် လမ်းကြောင်း တစ်ခုကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ရှု မြင်နေရပြီလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ရှိရန် ရန်ပုံငွေ ထပ်မံ လိုအပ်နေ သေးကြောင်းကို သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လူကြိုက်များ ခေတ်စားနေမှုမှာလည်း မကြာခင် အဆုံးသတ်တော့ မည်ကို သိပါသည်။

များမကြာမီ ကျရောက်လာမည့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွင် ဆက်လက် ရပ်တည်နိုင်ရန် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ၏ ယုံကြည်မှုကို မမျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့်အလျောက် မတည်ရင်းနှီးမှုအသစ်များကို ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် အလျင်အမြန် ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆ တွင် Wall Street Journal က ကျွန်တော်တို့၏ ဗိုင်းရပ်စ်ပုံမှားမှုသဏ္ဌာန် အလျင်အမြန် ကြီးထွားမှုနှုန်းကို ချီးမြှောက် ပြောဆိုခဲ့သလို PayPal ကုမ္ပဏီသည် ဒေါ်လာ သန်း ၅၀၀ တန်နေပြီဟု တွက်ချက်ပြခဲ့သည်။ နောက်တစ်လတွင် ဒေါ်လာသန်း ၁၀၀ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ရရှိသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ လောက၏ ဦးဆောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူကြီး များက အဆိုပါ ဂျာနယ်၏ နောက်ကျောဖုံးပါ တန်ဖိုး မှတ်ချက်စကားကို မလုပ်မနေရ အာဏာစကား အဖြစ် မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။ (အခြားသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ သည့်ထက် ပို၍ အလျင်လိုခဲ့ကြသည်။ တောင်ကိုရီးယား ကုမ္ပဏီတစ်ခုဆိုလျှင် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်း ပေါ်တွင်မှ လက်မှတ်မထိုးဘဲ၊ မည်သည့် အချက်အလက်ကိုမျှ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးခြင်းမရှိဘဲ ဒေါ်လာ ၅ သန်းကို တစ်ပါတည်း ပေးချေခဲ့သည်။ ထိုငွေကို လက်မခံဘဲ ပြန်ပေးရန် ကြိုးပမ်းသည့်အခါ မည်သို့အရပ်သို့ ပို့ရမည်ကိုပင် ကျွန်တော်တို့မှာ မသိခဲ့ချေ။) ထို ၂၀၀၀ ခုနှစ် မတ်လ၏ ငွေကြေးလည်ပတ်မှုက PayPal ကို အောင်မြင်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခု အဖြစ် တည်ဆောက်ရန် ကျွန်တော်တို့ကို လုံလောက်သည့် အချိန်ကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ ပိတ်သိမ်းလိုက်ချိန်တွင် တော့ ထိုပူဖောင်းမှာ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့လေသည်။

သင်ယူခဲ့ရသည့် သင်ခန်းစာ

‘ အိုး.. သူတို့ပြောတာက ၂၀၀၀ ခုနှစ်မှာ သုည သုည ပါတီတွေ ပြီးဆုံးပြီ ဆိုပါလား၊ အိုး. အချိန်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညတော့ ငါတို့က

၁၉၉၉ ကလို ပါတီနွဲ့ဦးမှာပေါ့'

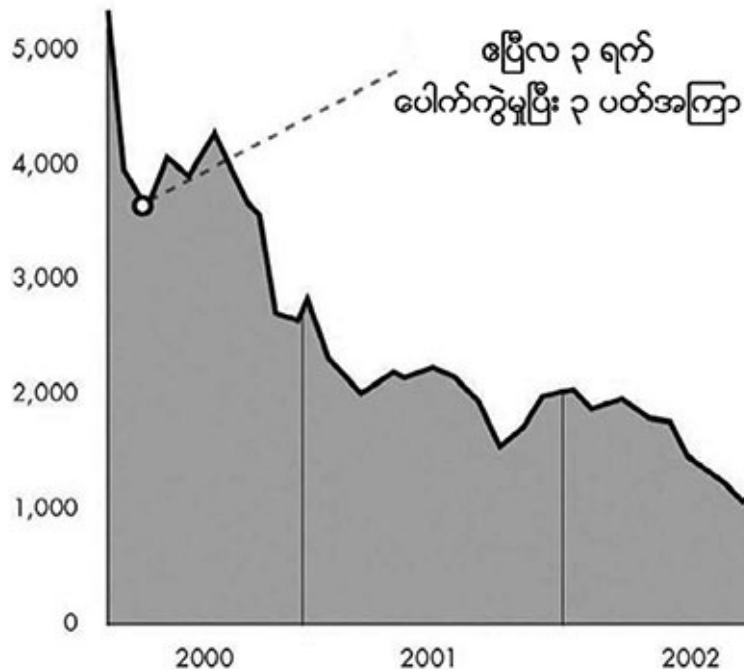
Prince Ea (အမေရိကန်ရတ်အဆိုတော်)

အမေရိကန် စတော့ဈေးကွက် (The NASDAQ) သည် ၂၀၀၀ ခုနှစ် မတ်လ အလယ်တွင် ၅၀၄၈ ထိ အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဧပြီလလယ်တွင်မူ ၃၃၂၁ ထိ ထိုးစိုက်သွားခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာတွင် ၁၁၁၄ ထိ အောက်ခြေဆုံး ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ ၉၀ ခုနှစ်များက နည်းပညာ အပေါ် အလွန်အမင်း အကောင်းမြင်မှုများကြောင့် ဘုရားသခင်က တိုင်းပြည်ကို စီရင်ချက်ချလိုက်ပြီဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့ အလွန်များပြား ပေါကြွယ်ဝသော ခေတ်ကို ရူးသွပ်မိုက်မဲသော မတော်လောဘ ခေတ်ဟု ပြန်လည် တံဆိပ်ကပ် သတ်မှတ်ပြီး ထိုကာလသည် ကျိန်းသေ အဆုံးသတ် ခဲ့ပြီဟု ကြေညာခဲ့ကြသည်။

အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ အခြေခံအားဖြင့် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ကြောင်း လူတိုင်း သင်ယူခဲ့ကြရသည်။ ကာလတိုအစား ကာလရှည် နှစ်ချီကြာသည်အထိ အောင်မြင်မှုကို တိုင်းတာနိုင်မည့် အကြံအစည် ကြီးကြီးမားမားရှိသူ အစွန်းရောက်သမား မည်သူမဆို စွန့်ပယ်ရန် သင်ကြားခဲ့ကြသည်။ အနာဂတ်၏ မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် နည်းပညာကို ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း နှင့် အစားထိုးခဲ့ကြသည်။ ၉၀ ခုနှစ်များ၏ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချမှုများ စတင် ပြီးနောက် "အုတ်ခဲများမှ ကွန်ပျူတာကလစ်များ ဆီသို့" ကူးပြောင်းမှုသည် မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် အလုပ်ပင် မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ အုတ်ခဲ များ (အိမ်ခြံမြေများ) နှင့် BRICs (ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း) အပေါ်သို့သာ ပြန်လည် အာရုံကျခဲ့ကြသည်။ ရလဒ်မှာ နောက်ထပ် ပူဖောင်းတစ်ခု ပေါက်ကွဲခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုပေါက်ကွဲမှုမှာ အိမ်ခြံမြေ ပူဖောင်းကြီး

ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်ကွန် ပေါက်ကွဲမှုကြီး

ဆီလီကွန်တောင်ကြားရှိ စွန့်ဦး လုပ်ငန်းရှင်များ၏ စီးပွားရေး အတွေးအခေါ်ကို ယနေ့တိုင် လမ်းပြပဲ့ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည့် ဒေါက်ကွန် ပူဖောင်းပေါက်ကွဲမှုကြီးက သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သင်ခန်းစာ လေးရပ်ရှိ လေသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

၁။ တရွေ့ရွေ့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းရမည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အမြင်တို့သည် ပူဖောင်းများကို ဖောင်းကား စေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအမြင်တို့အတိုင်း အလိုလိုက် ပုံမဖော်သင့်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု မိမိ ကိုယ်မိမိ ဖော်ကျူးနေသည့် မည်သူမဆို သံသယရှိရမည်။ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲလိုသူသည် မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချရမည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တစ်နေ့ တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွေ့မလဲ ဆိုသည့် နည်းလမ်းသည်သာ ရှေ့သို့ သွားရာလမ်း

အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်သည်။

၂။ ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ် ဖြစ်ရမည်။

ကုမ္ပဏီအားလုံးသည် ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ် ဖြစ်ရမည်။ ယင်းမှာ ‘အစီအစဉ် မရှိခြင်း’ ကို သွယ်ဝိုက်၍ ပြောသည့် စကားလုံး ဖြစ်သည်။ သင်၏ စီးပွားရေးမှာ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်မည်ကို မသိသင့်။ စီမံကိန်းနှင့် ပြုလုပ်ခြင်းက အထင်တစ်လုံးနှင့် ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ်ခြင်း မရှိ။ ထိုအစား ကိစ္စရပ်များကို "ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်" ပိုကောင်းသည် ထက်ကောင်းအောင် လုပ်ရမည်။ စီးပွားရေး၌ စွန့်စားလိုစိတ်ကို ဘုရားတရား မယုံကြည်သူတစ်ဦး၏ ဘာသာတရားအပေါ် လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက် များသဖွယ် သဘောထားကာ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ရမည်။

၃။ ယှဉ်ပြိုင်မှုများမှသည် တိုးတက်အောင်မြင်မှုဆီသို့

မည်သူမျှ မလုပ်သေးသည့် ဈေးကွက်သစ်တစ်ခုကို တင်ကြို၍ ဖန်တီးခြင်း မပြုပါနှင့်။ တကယ် အလုပ်ဖြစ်သည့် စီးပွားရေးတစ်ခုကို စတင်နေကြောင်း သိရှိနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော အချက်မှာ ဈေးကွက်တွင် ရှိနေနှင့်ပြီးသား ကုန်ပစ္စည်း သုံးစွဲသူများနှင့်သာ စတင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် အောင်မြင်မှုရပြီးသား ပြိုင်ဘက် ကုမ္ပဏီများမှ တီထွင်ထုတ်လုပ်ထားသည့် အသိအမှတ်ပြုပြီးသား ထုတ်ကုန်များကို တိုးတက်အောင် ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်သင့်သည်။

၄။ ကုန်ပစ္စည်းပေါ်တွင် အာရုံစိုက်ပါ။ ရောင်းအားပေါ်တွင် မစိုက်ပါနှင့်။

အကယ်၍ သင်၏ ထုတ်ကုန်သည် ကြော်ငြာဖို့ လိုအပ်နေသည် သို့မဟုတ် အရောင်းသမားတို့ ရောင်းချပေးရန် လိုအပ်နေသည်ဆိုလျှင် လုံးဝ မလုံလောက်သေး။ နည်းပညာသည် မူလအားဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဖြန့်ဖြူးပေးရန် မဟုတ်ပေ။ ပူဖောင်းခေတ်တွင်

ကြော်ငြာဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ် အားဖြင့် ဖြုန်းတီးခြင်းသက်သက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုတည်းသော မှန်ကန်သည့် လုပ်ငန်းတိုးတက် အောင်မြင်မှု ဆိုသည်မှာ သုံးစွဲသူအချင်းချင်း ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင် သည့် နည်းလမ်းဖြင့်သာ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤသင်ခန်းစာတို့မှာ စွန့်ဦးတီထွင်လောကသားတို့ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တရားသေ အယူဝါဒများ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ထိုအယူဝါဒတို့အား လျစ်လျူရှုသူများကို ၂၀၀၀ ခုနှစ် မဟာစီးပွားရေး ပျက်ကပ်ကြီး၌ နည်း ပညာ အလည်အပတ် ရောက်ရှိခဲ့သည့် တရားမျှတသော ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြရန် ဖိတ်မန္တက ပြုရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက် နိယာမများမှာ ပိုမို မှန်ကန် အလုပ်ဖြစ်ဟန်ပင် ရှိသေးသည်။

- ၁ - အသေးအဖွဲထက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်ခြင်းက ပိုကောင်းသည်။
- ၂ - ဆိုးရွားသည့် စီမံကိန်းသည် စီမံကိန်း လုံးဝမရှိသည်ထက် သာသည်။
- ၃ - ဈေးကွက်ထဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်နေရခြင်းက အမြတ်အစွန်းကို ဖျက်ဆီး စေသည်။
- ၄ - ရောင်းအားသည် ကုန်ပစ္စည်းကဲ့သို့ အရေးပါသည်။

နည်းပညာရပ်ဝန်းတွင်လည်း ပူဖောင်းများ ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းသည် မာန်မာနတို့ ခက်ထန်သော ကာလ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ လူသားတို့သည် ဇီးရီးတူဝမ်း ကဲ့သို့သော တီထွင်ဖန်တီးမှုများ လုပ်ကိုင်ရန် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်း အနည်းငယ်သာ ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း တက်လှမ်း နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အများစုအနေဖြင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေရုံမှတစ်ပါး ထိုသို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ သို့သော်လည်း

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် နည်းနည်းနှင့်များများ ပြီးစီးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများ ကို ရှာဖွေနေရုံမှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိဟု နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ကြပါသည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် မတ်လ၌ ဈေးကွက်မှာ ရူးသွပ် မိုက်မဲမှုများက ထိပ်ဆုံးသို့ တင်ပို့လိုက်သော ဈေးကွက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေ သည်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သိမြင်နိုင်သော ထိပ်သီးဈေးကွက်တစ် ခုလည်း ဖြစ်သည်။ လူသားတို့သည် အနာဂတ်ကို ဝေးဝေးလံလံ မျှော်ကြည့် ကြသည်။ ထိုဝေးလံလှသော အနာဂတ်ပန်းတိုင်သို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ကင်း ရောက်ရှိရန် မည်မျှ အဖိုးထိုက်တန်သည့် နည်းပညာသစ်များ လိုအပ် ကြောင်းလည်း သိမြင်ကြသလို ထိုနည်းပညာသစ်များကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် တီထွင်ဖန်တီးနိုင်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် နည်းပညာသစ်များ ပိုမို လိုအပ်နေပါသေးသည်။ ပြော ရလျှင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်များကအတိုင်း ပလွှား ထောင်ကြွားမှုမျိုးနှင့် ထိုပန်းတိုင် သို့ ရောက်ရှိရန် ရေလောင်း ပေါင်းသင်ပေးမည့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ ပိုမို လိုအပ်နေသေးသည်။ ကုမ္ပဏီ မျိုးဆက်သစ်များကို တည်ထောင်ရန် ခေတ် ပျက်များက ဖန်တီး ထုတ်လုပ်လိုက်သည့် တရားသေ အယူဝါဒများကို စွန့် ပယ်ရန်လည်း လိုသေးသည်။ သို့တိုင်အောင် ဆန့်ကျင်ဘက် အယူဝါဒများ မှာ လုံးဝမှန်ကန်နေသည်ဟု ဆိုလိုနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ အယူဝါဒတို့ ကို တရားသေ ငြင်းပယ်နေခြင်းဖြင့် ရူးသွပ်နေသော လူအုပ်ကြီးထံမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ငြင်းပယ်နေမည့်အစား မိမိ ကိုယ်မိမိ မေးခွန်း ထုတ်ကြည့်ရပေမည်။ မှားယွင်းခဲ့သော အတိတ်ကာလ တစ်လျှောက် အလွဲလွဲအမှားမှား အပြုအမူများဖြင့် ပုံသွင်း တည်ဆောက်ခဲ့ သော စီးပွားရေး တစ်ခုအကြောင်းကို သင်မည်မျှ များများစားစား သိရှိပါ သနည်း။ အရေးကြီးဆုံး လုပ်ကိုင်ရန်မှာ လူအုပ်ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ရန် ငြင်းခုံ

နေရန် မဟုတ်ဘဲ သင်နှင့်သင်သာ စဉ်းစားငြင်းခုံကြည့်ရန် ဖြစ်ပေသည်။
